

Agrupació de Parròquies d'OLOT

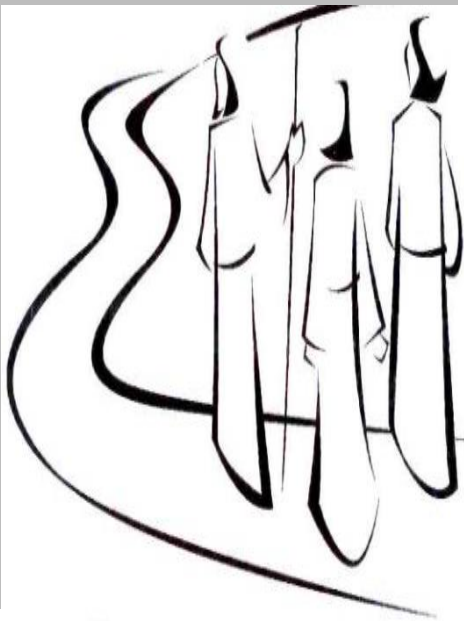
Sant Esteve, Sant Cristòfor les Fonts,
Sant Pere Màrtir, Sant Roc, Batet, Riudaura,
Santa Pau, La Cot i El Sallent

SUPLEMENT PARROQUIAL

8 d'agost del 2021

Nº 953

“TENS MOLT DE CAMÍ A FER” 1 Re 19, 7

**Amb Jesús el camí de la vida té un sentit.
Perquè Ell és el Pa que dona la Vida.**

PREGÀRIA

“Jo sóc el pa viu baixat del cel”. (Jn 6, 41-51)

Senyor, tot sovint ens trobem com Elies,
deprimits i desencisats de la vida.
Fes que trobem en el Pa de l'Eucaristia
la força per continuar el camí.

Senyor, que l'amor a l'Eucaristia
mai no ens faci perdre de vista
la teva humanitat.

Senyor, que ens atansem a l'Eucaristia
conscients que la Paraula
hi té una importància cabdal
i que la comunió fraterna
n'és condició i conseqüència.

Senyor, que tota la setmana
visquem i sentim la fortalesa
de l'Eucaristia d'avui.

Que sigui el nostre aliment per al viatge
i la brúixola que ens assenyalava el Nord
de la nostra existència.

Senyor, que trobem en l'Eucaristia
la força per continuar el camí.

El camí ha estat una imatge simbòlica recurrent de tostemps. Una caminada, una excursió, una travessa per la muntanya es pot fer feixuga i hom necessita aturar-se i reposar, o fins i tot fatigat, veient que et falten les forces i que ja no pots continuar, un pot pensar de deixar-ho córrer. També la vida és com una mena de camí, en el qual hi ha situacions que provoquen sensacions anímiques molt semblants. Hi ha moments de cansament que reclamen repòs físic, psíquic i espiritual; hi ha altres moments d'esgotament i situacions en les quals l'experiència és com que el món ens cau al damunt, i ja no podem fer-hi més. Però la vida és dinamisme, hi ha aturades i repeses. Aturar-se és donar l'esquena al flux de les aigües de la vida que emmenen a l'eternitat.

Prendre un camí, en principi, suposa ubicar-se en un punt de partida per anar a un punt o objectiu d'arribada. El punt de partida del camí de la vida és per a cada u el seu naixement. Però ¿quin és l'horitzó o el punt d'arribada? ¿Cap a on va i encamino la meva vida? Si el final de trajecte de la vida és el decés, la mort, es pot entendre que segons quines situacions crues provoquin el desig de desistir i ens donem per vençuts. Però si albirem l'objectiu final com un traspàs a la plenitud de l'eternitat de Déu, hem de tenir consciència que Ell és amb nosaltres. Es tracta de no deixar mai de caminar cap endavant i amunt, cap aquest horitzó llunyà però real, trobant la manera i prou recursos per no cedir a la temptació del “ja no puc més”. Trobar la manera, voldrà dir per a cadascú, trobar -per una banda- la motivació i -per altra- l'energia, la força, els recursos necessaris. La mort física, sempre inevitable, no seria aleshores un final de trajecte, no seria el daltabaix del dinamisme de la vida, sinó el final del desplegament i del curs de la vida, amb el traspàs a l'eternitat de Déu, que fonamentem en el Crist Ressuscitat.

Una bona motivació no pot ser altra que el desig de ser plenament. Allò que pot simbolitzar l'energia, la força, els recursos necessaris és l'aliment i la beguda, el pa i l'aigua. Si no hi ha desig no hi ha res a fer. Si no hi ha aliment i beguda, tampoc. ¿Es pot desvetllar aquest anhel pregon? ¿On es pot trobar “el pa i l'aigua”? Com abonar l'esperit?. El profeta Elies (1 Re 19,4-8) viu una d'aquestes situacions límits. Fugint de la persecució del rei, cansat de lluitar, prega així: “Ja n'hi ha prou, Senyor. Preneu-me la vida”. Si un àngel vol dir un enviat de Déu, aquesta historieta d'Elies ens convida a pensar que tots hauríem de procurar ser una mica àngels, per acostar-nos a aquells que viuen aquestes situacions difícils, animar-los a aixecar-se, i a descobrir que tenen encara molt de camí a fer: “aixeca't i camina!”.

És clar a l'Evangeli. Jesús és el pa baixat del cel que dona la vida. Jesús se'ns dona com aliment. Estar de part nostre i ens acompanya perquè no defallim. A l'Eucaristia es condensa la seva vida, missatge, donació, passió i resurrecció. Així és perquè val la pena de creure en Jesucrist i tenir vida en Ell. Per això, com sant Pau: “Sigueu bondadosos i compassius els uns amb els altres. . . Viviu estimant, com el Crist ens estimà i s'entregà per nosaltres” (Ef 4,30-5,2).

▶ DECALEG SOBRE LA MISSA

1. El diumenge és el “dia del Senyor” (*dies dominica*), que commemora la Resurrecció de Jesús. No et conformis d’anar a Missa només per un bon costum o com una mena d’obligació. Malda per viure a fons la fe en el Crist. Estima i valora la Missa com a “font i cim de la vida cristiana”
2. La Missa dominical ens identifica més i més amb el Crist, hi prenem força per a seguir-lo més de prop, i obrim els espais de la nostra caritat per a ser homes i dones oberts i lliurats -amb capacitats i limitacions- a la vivència de l’Evangeli.
3. L’Eucaristia significa *acció de gràcies*. A la Missa sobretot ens reunim com a cristians per celebrar la fe, agrair a Déu el que ha fet i fa per nosaltres, i pregar per les necessitats més sentides.
4. En l’Eucaristia, més popularment “la Missa”, hi ha dues parts: la *Litúrgia de la Paraula* i la *Litúrgia de l’Eucaristia*. Estan estretament unides i es complementen l’una a l’altra.
5. Participa en la Missa amb la motivació coral de la fe i de l’esperit fraternal. Hi celebrem els signes de l’amor amb què Déu ens estima i se’ns dona com a penyora dels béns que esperem. La rutina i la superficialitat desdiuen del goig de la fe.
6. Tingues sempre present que la celebració de la Missa dominical està unida al compromís. A la Missa abonem l’esperit per fer més nostres els valors de l’Evangeli, i consegüentment, ser cristians compromesos en l’entrellat de la vida.
7. Tingues també present que la Missa és Comunió amb el Crist i ensems comunió coral amb totes i cadascuna de les persones. Si fallem amb ambdues comunions escamotegem el sentit pregon de la vinculació estreta de l’Eucaristia i la caritat.
8. A l’Eucaristia es refà el gest viu de la donació del Crist per amor, i ha de ser rebut amb tot l’amor. Combregar és un compromís de vivència de la fe i amb l’Església local i universal. La Missa estreny els vincles que ens uneixen els uns als altres dins la comunitat cristiana i amb tothom.
9. Coneixeràs si ets cristià de debò si compleixes aquests dos manaments del Crist: “tal com us he estimat, estimeu-vos també vosaltres” (Jo 13,34). I “Feu això, que és el meu memorial” (Lc 22, 19). Però tingues en compte que l’Eucaristia no és per als bons sinó per als qui volen ser-ho, per als qui -fruit de la recerca i de l’experiència de fe- intenten prendre’s seriosament de seguir Jesucrist.
10. Participa sempre en la celebració de la Missa amb una actitud comunitària: arribar-hi a l’hora, mirant d’apropar-me a l’altar per seguir-la millor, amb una actitud participativa, pregant i -si escau- col·laborant. Hi ha respectes humans que ens reclouen i ens tanquen en l’anonimat. Som tots plegats que, convocats per la fe en el Crist, ens trobem units per celebrar el mateix misteri salvador.

A la Missa del diumenge ens hi trobem els que ens hi fem presents: per què hi vaig? Durant aquests temps de la pandèmia, n’he experimentat més la necessitat? Per què hi soc inconstant i, si et trobes entre els que no hi va, per què no proves d’afinar les motivacions de la fe, de la seva vivència i del sentit de la comunió?

▶ TEMPS D’ESTIU PER REFER-NOS

Amb el temps de l’estiu, tinguem vacances o no en tinguem, podem tenir un temps per apropar-nos més a Déu i a les nostres famílies. Ens pot ajudar aquest decàleg suggerent per a l’estiu:

1. A l’estiu, em proposo gaudir més vivint, que fent moltes coses.
 2. Descansar ara, per poder servir millor després. Cal saber treballar però també cal saber descansar, aturar-se, reflexionar.
 3. No ens deixem prendre la pau per angoixes o coses que encara no han passat, o que no tenen solució, o que simplement ens fan por.
 4. Cada dia cal obrir una finestra a l’esperança i a l’alegria.
 5. Dedicar molt de temps a allò que realment valgui la pena.
 6. Seré feliç valorant les coses senzilles de cada dia i la companyia dels qui m’envolten.
 7. Donar més espai a escoltar o simplement a estar amb aquells que estimo i que m’estimen.
 8. Contemplar amb admiració les meravelles que comporta la vida, la natura, les relacions d’amistat.
 9. En obrir els ulls saber donar gràcies al Creador i quan arribi la nit tancar el dia en la reconciliació i la pau amb Déu, amb mi mateix i amb tothom.
 10. I aprendre a adormir-nos confiats en Déu, abandonats al seu amor provident que mai no ens deixa de la seva mà, més immens que tot el que podríem imaginar.
- “*Vacatio*”, en llengua llatina, té relació amb llibertat, alliberament, exempció... Posem temps i interès a fer possible una parada, per reconduir el ritme, i així el nostre viure quotidià se’n beneficiarà. J.E.V.

▶ Diumenge vinent, 15 d’agost

L’ASSUMPCIÓ DE LA MARE DE DÉU

«Maria, elevada al cel, amb el seu cos glorificat, juntament amb Crist ressuscitat, no sols guarda en el seu cor tota la vida de Jesús que conserva acuradament (Lc 2,19-51), sinó que també comprèn el sentit de totes les coses. Per això podem demanar-li que ens ajudi a mirar aquest món amb ulls més savis» («Laudato, si», del Papa Francesc)

La solemnitat més gran i antiga de totes les festes de la Mare de Déu és l’ASSUMPCIÓ. Moltes esglésies li són dedicades i molts pobles celebren la seva festa major. Enguany, cau en diumenge, i totes les Misses o celebracions de la diada, fins i tot les anticipades, seran a les mateixes hores de cada diumenge. Però, donat que a la nostra comarca hi ha festes majors, recordem-ne els horaris de les Misses solemnes, bo i tenint en compte els ajustaments que s’han de fer:

14 d’agost, vigília de la festivitat:

- Santa Maria de BATET: a les 20 h

15 d’agost, diumenge i festivitat:

- Santa Maria dels HOSTALETS: a les 12 h

- Santa Maria de PUIGPARDINES: a les 12’30 h

- Santa Maria de SANTA PAU: a les 12 h

<http://www.bisbatgirona.cat/ca/parroquies/c/1446-olot-sant-esteve.html>